

Kære byrådsmedlemmer,

Vi står alle i en svær situation, da vi skal finde et 2-cifret millionbeløb i budget for den kommende periode. Der er mange områder, der rammes og mange ting, der reduceres ellers skæres fra, for pengene skal findes. Men til min store ærgrelse bliver børn og unge ekstra ramt af disse besparelser. Endda besparelser, hvor man er hurtig til at se den såkaldte positive effekt (penge sparet), men er vag i forhold til de udfordringer man giver sig selv på den lange bane.

Jeg vil starte med at tage udgangspunkt i forslaget om afskaffelse af indskolingsmodellen, hvori der er tilknyttet pædagogisk personale i 20 lektioner (ikke timer) for klasserne 0.-3. Det skønnes at der kan spares op til 10 mio. kr på dette forslag alene, hvilket er en stor bid af de 32 mio. kr, der var i merudgift på budget. Så lang, så godt, men hvorfor er der ikke lavet et bud på hvor meget det kommer til at koste i kroner og ører med de børn og unge, som vi ikke kunne hjælpe godt i gang i de tidligere klasser? I budgetforslaget står der at forslaget risikerer *"at bidrage negativt i forsøget på at imødegå" stigningen i antallet af elever, der har behov for støtte eller specialundervisning.*" Ikke nok med at det er decideret uprofessionelt at påstå at det kun *"risikerer"* at bidrage negativt, og ikke anerkender, at det selvfølgelig får en konsekvens for indskolingen.

Hvis indskolingsmodellen forsvinder, skal elever, der har det svært, hurtigere sendes i en specialklasse for hvad det nu end koster? (Husk at have det i budgettet.) Hvis ikke eleven sendes i en anden klasse, skal eleven der har det svært (i hvad end svært skal betyde) komme igennem skoledagen uden anden støtte end læreren, der også har 20+ andre elever, der skal imødegås? Den pædagogiske støtte startede med en erkendelse af, at overgangen fra børnehave til skole er en glidende overgang, som børn håndterer forskelligt. Hvordan ville alle klassens elever udvikle sig fagligt og trivselsmæssigt, hvis ikke vi har ressourcerne til at møde dem hvor de er? Især når samarbejder som PPR or Fælles Indsats også ser ud til at blive ramt af besparelser, så det også den vej bliver sværere at gøre en reelt indsats for det enkelte barn. Og sidst men ikke mindst, kan vi holde på vores lærere, hvis denne ordning forsvinder? Det er trods alt ikke småændringer i deres arbejde, hvis dette forslag gennemføres. Vi skal ikke undervurdere hvor demotiverende det er, hvis man arbejder med børn, der har det svært og har brug for hjælp, men hjælpen blev skåret væk.

Vi skal ikke tisse i bukserne for at holde os varme. Vores børns trivsel og læring er meget mere værd end det.

Med venlig hilsen,
Martin Kristjansen